

SÜTLAÇ*

Necati MERT

Sefik Bey uyandı. Hatice Hanım yok. Burnunda sıcak bir süt kokusu... Hatice Hanım, demek mutfakta. Demek, vakit epey olmuş. Saate baktı. Yanılmamış. Neredeyse öğle olacak. Sabah namazından sonra uyur uyanık yatma âdeti vardı ama, böyle daldığı olmuyordu. Kalktı. Memuriyet devam ediyormuş gibi acele giyindi. Odadan çıktı. Umdu ki Hatice'si, kalktığını duyacak, mutfaktan, “Şefiik! Kalktın mı?” diye seslenecek, hatta başını uzatıp sabahlar hayrolsun yerine yüzüne de gülümseyecek. Olmadı. Beklediği olmadı. Banyoya girdi, elini yüzünü yıkadı; yine olmadı. Tıraş olacakken vazgeçti Şefik Bey, koridora çıktı, mutfak kapısına geldi, içeri baktı. Hatice Hanım, ateşin başında süt karıştırıyor, galiba sütlaç yapıyordu. Yine duymadı Şefik Bey'i. Anlaşılan, akli çocuklardaydı, doğumu yakın gelindeydi, kız kardeşindeydi. Bu farkına varılmayışa alındı Şefik Bey, döndü, soyundu, sokak için yeniden giyindi, koridoru geçti, antreye geldi. Hatice Hanım sütün başındaydı hâlâ ve kendi âlemindeydi; Şefik Bey de kendi âlemine kapı açtı ve gitti.

İlkyazın ilk günleriydi. Öyleyken, bir muhayyile kadar sıcaktı dışarı. Şefik Bey, ısındığını, içinin yumuşadığını hissetti. Tomurcuklandı. Anasını sata-yım dünyanın, dedi. O alıngan yürek gitmiş de yerine sanki çocukluktan henüz çıkmış bir genç adam gelmişti.

Fakat duyguları o gençlikle laubalileşmiş miydi ne?

Sokağın başında ıslıl ıslıl bir kuşçu vardı. Kapı ağzında, askıda asılı bir kafes. Camın arkasında da çeşit çeşit kuşlar. Dükkânın sahibi ile komşu berber, askının orada gevşek gevşek yârenlik ediyor, aslında gelene geçene bakıyorlardı. Cama yapıştı Şefik Bey. Kuşlara baktı. Oyalandı. Fakat mor kafesteki bir çift

* *Gönüller Küçüldü*'den.

muhabbet onu meşgul etti. Bu çift için hayat âdeta oyundu. Görmemeler, küsmeler, kaçmalar... Görünmeler, dil dökmeler, kovalamalar... hep oyun. Nitekim, az önce kaçan dişi, şimdi erkeğinin etrafında cilveli dairecikler çizmekte. Ama bu kez erkek küs. Üstelik yumuşamıyor. O zaman ne yapıyor dişi? Uçup boş tüneğe konuyor. Yan yan da bakıyor. Bekletmiyor erkek. Boyuncuğunu uzatıyor. Öteki de. Gaga gagaya geliyorlar. Derken yine pırrr! Çığlık çığlık! Sanırsınız kıyamet kopuyor. Değil. Oyun. Yeniden indiklerinde, artık aynı tünekte, hem de minik minik çığlıklar içindedirler.

Bu muhabbetle yıkandı Şefik Bey. Gençleşti. Hiç büyümemişti zaten. Şimdi yaşlanmamış da oldu. Önü sıra bir kız, geyik etine yenice girmiş bir kız gidiyordu; çocukluktan henüz çıkmış o genç adam gözüyle baktı kıza; baktı ya, berberle kuşçu gibi yaptı, bakmamıştan geldi. Fakat ötekilerin ayıplarını bağışlamadı, sağa sola takılmak âdeti olmadığı hâlde, “Hadi, iyisiniz! İyisiniz!” diyerek, üstüne bir de göz kırparak onları hem şaşırttı hem de utandırdı. Yetmedi, ani bir kararla berbere girmiş, girdiğini de usta görmemişti, içerden seslendi: “Aman usta! İhtiyar elden gitmeden toparlan.”

Sakallar alındı. Saçlar tarandı. Hayli kırlaşmış, hayli seyrelmiş olsalar da saçının maşallahı vardı. Berber, tarağın ardından bir şey sıkıp saçı sertleştirmek de istedi; fakat Şefik Bey istemedi, yolunu eliyle kesip engelledi berberi. Böylesi daha iyiydi. Hatta saçına üç parmağıyla üstten üstten vurup sağ kaşına perçem de düşürdü. Şimdi daha da iyi olmuştu. Görülürcesine keyiflendi Şefik Bey. Kalfa, yapma çiçeklerin orada bulmaca çözüyordu bir yaşıtıyla, yüz bulmuş olmalılar, “Saatler olsun!” dedikten sonra uzaktan uzaktan sordular:

“Evvvel zaman adamısınız. Bilirsiniz. Eski dilde sevişme, âşıktaşlık... Yedi harfli. Mu’su çıkmış. Ne demek?”

“Sorduğunuz muaşaka; ama dediğiniz, saatler olsun değil, sıhhatler olsun. Hadi bakalım kalın sağlıcakla.”

Köşeyi dönüyor, yola çıkıyor Şefik Bey. Yol bir kalabalık ki sormayın. Sanki yarın bayramdır. Belki o kadar değildir, ama Şefik Bey’e arife kalabalığı gibi geliyor. Gelenler, gidenler. Karşıdan karşıya geçenler. Arabalar. İndir bindir yapanlar. Yorucu, çok yorucu bir yaşayış. Sokağa çıktığına pişman oluyor Şefik Bey; geri de dönmüyor. Adım adım yol alıyor. Duruyor. Dönüp geriye bakıyor. Oysa beklediği biri yok. Vitrinlere baktığı da oluyor. Yine öyle, görmeden. Nasıl bir mistisizmdir bilinmez, daha çok, kendisiyle yaşıyor. Bundan hoşlanıyor. Hatta bir ara, bir kadının, geçerken, sanki eski bir arkadaşıymış gibi baktığını görüyor, o zaman bile. Kadın endamlıdır. Hiç eğilip bükülmemiştir. İnsanı her serseriliğe uyandıracak bir kadındır. Şefik Bey’e bakıyor, sağ kaşına düşürdüğü

perçemine de takılıyor. Ayrıca bütün bunların görüldüğünü de görüyor. Amma... Şefik Bey, oralı değil. Olanlardan hoşlanıyor sadece. Ancak, bunu bile belli etmemeye çalışıyor. Bir erkek bir kadını ister elbet; ister ya, her istediğini de sever mi, diye düşünüyor. Sevmek olmadıktan sonra...

Bir mahalle camisinde öğle okunurken kendine geldi Şefik Bey. Ayakları onu buralara getirmiş demek. Hayırdır inşallah! Aptes aldı. Namazı kıldı. Çıktı. Hafif mi hafif ve tertemizdi.

Eve döndü. Hatice Hanım yoktu. Sütlaçlar mutfakta, masa üzerinde, tepside, kâse içindeydi. Ağırlıklarından kurtulmamış, yıkanıp arınmamış olsaydı görmezlikten gelir, oturma odasına geçerdİ Şefik Bey. Şimdi öyle yapmadı. Mutfığa girdi. Masaya gitti. Baktı, bir kâğıt, bir not. Belli, Hatice Hanım bir şeyler yazmış. Şefik Bey, ne yazmış deyip kâğıdı aldı, okudu:

“Şefik! Canım,

“Kalkmışsın. Gitmişsin. Gazete alıp dönersin sandım; bekledim, dönmedin. Herhâlde arkadaşlarına rastladın. Sütlaç yapmıştım, dönseydin birlikte yerdik. Ama sen ye, beni bekleme. Sütlaç, bekleyince iyi olmuyor. Ben berbere gidiyorum. Gece karışık karışık rüyalar gördüm. Anlatılmaz, saçma sapan şeyler. Saçımı yaptıracağım.”

Sütlaç kesildi Şefik Bey.

Galiba ağlayası da oldu.